

NAS GLAS

Glasilo Osrednje Zveze javnih
nameščencev in upokojencev

:: za Slovenijo v Ljubljani. ::

Cena posamezne štev. 1 Din.

„NAS GLAS“ izide vsak četrtek.

Celoletna naročnina . . . Din. 40.—

Polletna naročnina 20.—

Cetrletna naročnina 10.—

Za inozemstvo je dodati poštino.

===== Oglasi po ceniku. =====

Uredništvo: Ljubljana, Rimska cesta štev. 20/II. Rokopisov ne vrača, ako se ne priloži znamk. Dopise v latinici in cirilici sprejema le podpisane in zadostno frankirane. Rokopise je pošiljati samo uredništvu v Ljubljani

Upravništvo: Na naročila brez denarja se ne oziramo. Naročnina naj se pošilja po nakaznici oziroma položnici le v Ljubljano, Vodnikov trg št. 5/I. Tja je pošiljati tudi zbirke za naš tiskovni sklad.

F. Pirkmaier (Slov. Bistrica):

Nehvaležnost.

Delati v organizaciji, posebno v taki, v kateri ni discipline in sloge, je in bo velika nevhvaležnost. Predpogoj za obstoj vsake organizacije je, da vlada med vsemi onimi, ki hočejo biti organizirani, harmonija in stroga disciplina. Zahtevati čudeže od predsednika kakšne nesložne organizacije, je nekaj nenaravnega. In to se je zgodilo ravno v Sloveniji. G. poslanec profesor Reisner, ki se je mesece in mesece boril za izboljšanje položaja vseh državnih uslužbencev — bodisi višjih ali nižjih — je žel nevhvaležnost. Srce boli človeka, če prečita sejni zapisnik O. Z. z dne 25. maja t. l. G. prof. Reisner, eden najzaslužnejših poslancev, ki je, lahko bi rekel, skoraj noč in dan delal le v prid državnim uslužbencem, žrtvoval marsikatero prosto urico in z energično osebno intervencijo pomagal marsikateri stanovski organizaciji, je odložil predsedništvo O. Z. Oni, ki ne vedo, da mora biti vsakemu državnemu nameščencu, posebno v današnjih obupnih razmerah organizacija sveta, bodo šele spoznali, kaj to pomeni. Saj je bil g. prof. Reisner vedno v stalni stiki z O. Z., saj je ravno on izdelal najvažnejše načrte in koliko odkritih borb je zahtevalo, da se je to in ono izvršilo! Brezmejno me žalosti, da se je to zgodilo, akoravno sem trdno prepričan, da je največji del državnih uslužben-

cev g. posl. Reisnerju neizmerno hvaležno za njegovo izvanredno požrtvovalnost in da bo tudi to hvaležnost trdno gojil in izražal.

V moji stroki je strogo ukazano, da se vsaka napaka, in če je tudi 1 vin., tako dolgo išče, da se najde in šele potem, ko se je našla, se sodi nad onim uslužbencem, ki jo je zakrivil. Mislim, da sem s tem vse povedal... Z zabavljanjem in kritiziranjem ne bomo nič dosegli; delati je treba in delati morajo tudi oni, ki napadajo lastno organizacijo, namesto da bi jo branili in zagovarjali. Zato vam kličem dragi tovariši: »Bodimo odkritoserčni! Delajmo roke v roke — osnujmo si močno trdno organizacijo, podpirajmo in agitirajmo za naše skupno glasilo »Naš Glas«: ko to dosežemo, šele lahko govorimo, da bo zmaga naša.«

Vštetje službenih let pis. oficijantom — kanclistom.

Društvo pis. uradnikov za Slovenijo je pretečeno leto predložilo predsedstvu pokrajinske uprave na prošnjo nekaterih tovarišev spomenico glede vštetja službene dobe, ki so jo prebili bivši pis. oficijanti, l. 1920, imenovani za kancliste, v napredovanje v višje plačilne stopnje.

Predsedstvo pokrajinske uprave je z odlokom z dne 30. aprila 1922., št. 4520 po zaslišanju predsedstva delegacije mi-

nistrstva financ in oddelka ministrstva pravde v Ljubljani, zadevo rešilo dobesedno sledeče:

»Na podlagi neodobrene naredbe deželne vlade za Slovenijo z dne 19. marca 1919. izvršeno imenovanje pis. oficijantov, ki so imeli popolno kvalifikacijo za pis. asistente, odnosno kancliste v XI. čin. razredu pragmatičnih uradnikov in so doslužili že 10 let, je bil izreden akt, ki ga centralna vlada de iure še sploh ni odobrila, de fakto pa mu pritrčila le s tem, da je za plačilo prejemkov imenovanega razreda dovolila potrebni kredit.

Kar se tiče vštetja one službene dobe, ki so jo ti kanclisti dovršili kot oficijanti in sicer v izmeri, ki jo predvidevata §§ 1. in 2. takozvane oficijantske naredbe v napredovanje v višje prejemke, se pripominja, da za tako vštetje v obstoječih predpisih ni nobene podlage. V tem pogledu bi se morala v smislu določb § 50., odstavek 3 službene pragmatike izposlovati šele posebna uredba ministrske a sveta, ker pomeni vsako tako vštetje posebne vrste ugodnost, ki pa trajno obremenjuje državni proračun. Za enkrat bi zamogli te vrste pis. uradniki napredovati v prejemke II. stopnje XI. čin. razreda le v smislu določb § 50., odstavek 2. službene pragmatike po dovršenih treh letih. računski od dneva imenovanja.

Pripominja se pa, da se uvrstitev teh oficijantov — kanclistov v stalež ostalih pis. uradnikov, ki so izšli iz vrst upravi-

Dr. Fr. Z. (Ljubljana.)

Kako je bilo dalje.

Ko sem prišel drugič v Kamnik, je bil na prvem mestu za okrajnim glavarjem še vedno K., ki sem ga bil omenil gori. Toda ostal ni dolgo. Bil je kmalu po mojem prihodu pozvan v ministrstvo, kamor bi bil že davno rad prišel. Po njegovem odhodu sem njegovo mesto zavzel jaz, kot tretja konceptna koncipist H., znan pod imenom »Fünfviertelbaron«, rojen Gračan, ki pa je znal slovenščino mnogo bolje kot marsikateri kranjski Nemec. Razen grofa Schaffgotscha sploh nisem poznal Nemca, ki bi se bil slovenščini priučil bolje kot on. Vsekakor izredno talentiran, pa tudi simpatičen človek! Seveda malce špekulanta ga je pa tudi bilo! Če je vedel, da bo treba kak akt predložiti deželni vladi, se je resno potrudil z njim. Sicer pa je bilo njegovo načelo: urediti

si življenje kolikor mogoče udobno in lepo. V pisarni je imel vedno dva klobuka. Z enim je izginil iz pisarne, kadar se mu je zljubilo, drugi je pa figuriral na klinu ali pa na stolu poleg njegove pisalne mize ter tako po krivem pričal za njega...

Sicer pa, koliko špekulantstva sem v svojem življenju videl! In reči moram, da se je vsakomur prav dobro obnašalo! Toda jaz nisem bil ustvarjen za kaj takega. In vem, če bi začel še enkrat služiti, pa bi šel zopet tisto trnjevo pošteno pot, kot sem jo hodil vsikdar doslej!...

Okrajni glavar Friedrich ni bil kak duševni odličnjak. Bil je pri vsakem delu v zadregi. Drugače pa dober človek! Prizadeval si je resno, da bi bil v vsakem pogledu korekten. Imel pa je to slabost, da je delo, ki so ga opravili drugi, štel rad sebi v zaslugo. Če se je zgodilo, da se je deželna vlada o kakem mojem delu pohvalno izrazila, pa je prišel od veselja žareč naznanit v svoji ljubljanski nem-

ščini: »Wir haben schon wieder eine Belobung kriegt!« »Wir!« No, jaz sem mu to veselje od srca privoščil. Kadar je šlo za kako težje delo, zlasti pa, če je bilo treba oceniti kak zakonik načrt ali izvršiti kak nov zakon, je vselej zapisal na akt: »Bitte Rücksprache!« Če sem stopil potem s takim aktom pred njega, je vprašal poln skrbi: »Kaj mislite, kaj bomo tu rekli, kako bomo to napravili?« Jaz sem odvrnil mirno: »Bom že videl, moram premisliti malo!« On pa nato ves srečen: »No, da, boste že videli!« Seveda pa je imela tista opazka še drug namen. Izgledalo je tako, kakor bi bil on dal potrebna navodila. Moj tovariš H. tega ni trpel. Izradiral je vselej tiste besede. A tudi Friedrich ni odjenjal. Napisal jih je poslej pač s tinto in še prav debelo! Otročarije!

Ampak čisto objektivno ta moj šef pa le ni bil! Ko sem nekoč listal po aktu, ki se je tikal ustanovitve zadrug, zapazim, da je izgotovil K-u pohvalni dekret, ker je

ženih certifikatistov ni izvršila, marveč se vodijo ločeno, oziroma v politični administraciji kot kanclisti ad personam.

Vprašanje všteti oficijantske službene dobe, kakor tudi uvrstitve te nove kategorije kanclistov v stalež sistemiziranih uradnikov, mora ostati tako dolgo odprto, dokler centralna vlada ne uredi celotnega službenega razmerja pis. osebja in ne preuredi ali razveljavi zakona o certifikatistih.

Glede trditve naslovnega društva, da se je predmetno všteti službene dobe že izvršilo pri pisarniških uradnikih sodnijske stroke, se omenja, da je na predlog bivšega poverjenišтва za pravosodje ministrstvo pravde z razpisom z dne 18. decembra 1920. dovolilo, da se oficijantom in oficijantinjam, ki so bili na temelju sklepa deželne vlade za Slovenijo z dne 14. marca 1919., imenovani za začasne pis. uradnike, izdajo dekreti, s katerimi se odobri njihovo začasno imenovanje za stalno preko sistemiziranja stanja in brez določenega službenega mesta. Ta imenovanja pa niso smela presegati števila mest, ki je določeno v proračunu. Pisarniški oficijanti sodnijske stroke, ki so izpolnili pogoje omenjenega sklepa deželne vlade, morajo torej čakati, da se izprazni za nje mesto. Pisarniški uradniki te vrste niso uvrščeni v stalež pisarniških uradnikov skupine E na sistemiziranih mestih; samo oni od njih, ki so dosegli z imenovanjem sistemizirano mesto, se uvrščajo v ta stalež, vsi drugi pa imajo svoj poseben stalež. Slednji se uvrščajo vobče po višini prejemkov, vendar to ni strogo izvedeno, ker se upošteva tudi dejstvo, ali je kdo napravil prvi pis. izpit in zemljiško-knjižni izpit. Kdor ima en ali dva izpita, ima prednost pred onimi, ki jih nimajo, dasi ima manj službene dobe in manjše prejemke.

Sodbo o tem odloku prepuščamo tovarišem in jih pozivamo, da izrečejo svoje mnenje ali protipredloge v strokovnem glasilu »Naš glas« ali pa z dopisi na društveni odbor, ker je odbor prisiljen, v tem pogledu storiti ponovne korake pri merodajnih faktorjih. S tako rešitvijo tega vprašanja se mi na noben način ne moremo zadovoljiti.

Predsedstvo.

Razširjajte „Naš Glas“

bila izrekla deželna vlada svoje zadovoljstvo nad tem, da so se ustanovile zadruge najprej v kamniškem okraju.

To pa je bila moja zasluga, kajti vse tisto delo sem bil končal jaz tik predno sem odšel prvič iz Kamnika in K. ni imel pri stvari nobene druge zasluge, kot da je bil prevzel po meni obrtni referat.

To me je malo jezilo, zlasti z ozirom na to, da je deželna vlada že večkrat kako moje delo pohvalila, pa se ni nikdar zgodilo, da bi se bil meni nasproti tako izkazal, kakor se je nasproti mojemu kolegu. Šel sem torej k njemu in mu pripomnil: »Gospod glavar, to priznanje je šlo na napačen naslov! Ustanovil sem zadruge jaz!«

Zardel je ter bil v precejšnji zadregi. Da bi se opravičil, je odprl svojo miznico in mi pokazal polo, na kateri so bile zabeležene razne pohvale mojih del ter opomnil: »Kakor vidite, sem nameraval tudi vam napraviti nekaj takega, pa sem čakal,

Nižji drž. uslužbenci in upokojeanci.

Zborovalci, zbrani na protestnem shodu nižjih državnih uslužbencev in upokojeancev v Novem mestu dne 6. maja 1922., so soglasno sklenili sledečo resolucijo:

I. Najodločneje protestiramo proti maksimiranju osebnih in rodbinskih draginskih doklad člena 6. in 7. zakona o draginskih dokladah z dne 28. februarja 1922., Uradni list št. 27 iz leta 1922.

II. Poudarjamo, da je sklep ministrskega sveta in finančnega odbora krivičen; dohodki navedenih nameščencev po naredbi ministrskega sveta z dne 8. aprila 1922 D. R. br 47.404 ne dosegajo niti dohodkov iz naredbe št. 383 z dne 29. septembra 1920., glej Uradni list št. 121 leta 1920., kakor tudi ne dohodkov iz naredbe št. 144 z dne 28. aprila 1921., Uradni list št. 57 leta 1921., tem manje pa odgovarjajo ti dohodki onim prejemkom, ki jih določa zakon o draginskih dokladah z dne 28. februarja 1922., Uradni list št. 27. leta 1921.

Naj navedemo le en primerljaj in sicer za (v členu 6. in 7.) navedene nameščence s 6 rodbinskimi člani!

Poduradnik:

1. decembra 1921. Plača . . .	120 Din.
osebna drag. doklada . . .	345 »
rodbinska drag. doklada . . .	540 »
Skupaj . . .	1005 Din.
1. januarja 1922. Plača . . .	120 Din.
osebna drag. doklada . . .	480 »
rodbinska drag. doklada . . .	900 »
Skupaj . . .	1500 Din.
1. maja 1922. Plača . . .	120 Din.
maksimirane drag. doklade . . .	800 »
Skupaj . . .	920 Din.
torej 85 Din. manje kakor 1. decembra leta 1921.	

Sluge:

1. decembra 1921. Plača . . .	81 Din.
osebna drag. doklada . . .	345 »
rodbinska drag. doklada . . .	540 »
Skupaj . . .	966 Din.
1. januarja 1922. Plača . . .	81 Din.
osebna drag. doklada . . .	420 »
rodbinska drag. doklada . . .	900 »
Skupaj . . .	1401 Din.
1. maja 1922. Plača . . .	81 Din.
maksimirane drag. doklade . . .	700 »
Skupaj . . .	781 Din.
torej 185 Din. manje kakor 1. decembra leta 1921.	

Zakonodajni odbor je doprinesel pravico, ki jo daje ta člen, brezdvomno v

tem smislu, da ministrski svet sporazumno s finančnim odborom popravi obstoječe krivice omenjenega zakona, torej da zakon izboljša in ga prilagodi tako, da odgovarja izpremembi cen in življenjskih potrebščin, ne pa da ministrski svet na podlagi tega člena direktno gospodarsko in moralno upropašča z maksimiranjem draginskih doklad že itak z draginjo prizadete nižje nameščence in upokojeance.

Radi nepopisne bede, ki je zavladala z vedno naraščajočo draginjo, zahtevamo, da ministrski svet s finančnim odborom to odločbo ministrskega sveta št. 121 z dne 8. aprila 1922., »Uradni list« št. 44 iz leta 1921. nemudoma razveljavi in prizadetim nameščencem s 1. majem 1922. odtegnjeni znesek nakaže v izplačilo.

III. Protestiramo tudi proti naredbi, da se črtajo draginske doklade onim nižjim javnim nameščencem, ki plačujejo pet dinarjev letnih direktnih davkov, ker je ta naredba skrajno krivična in zahtevamo, da se ta naredba uporablja le proti onim, ki plačujejo 300 Din. letnih direktnih davkov, kakor je to predvideno za uradnike.

Istočasno apeliramo na narodne poslance vseh strank, da v finančnem odboru odločno branijo eksistenco nižjih javnih nameščencev in upokojeancev ter z vso vnemo stremijo za našo pravično skupno stvar in energično zahtevajo, da se po zakonu o draginskih dokladah z dne 28. februarja 1922., št. 70, »Uradni list« iz leta 1921. določene osebne in rodbinske draginske doklade brez vsakega odtegljaja nakazujejo.

IV. Vsa strokovna društva prosimo, da nemudoma stopijo v stik z odborom »Osrednje Zveze«, ki naj povabi predsednike vseh strokovnih društev, da ti ukrenejo vse potrebno, da se to krivično maksimiranje draginskih doklad za nižje uslužbence in upokojeance odpravi in da se v svrhu tega odpošlje v Beograd deputacija, ki naj izposluje, da ostane zakon o draginskih dokladah, ki je bil sprejet od kabineta in potrjen od našega vzvišenega vladarja, v veljavi!

V. Zahtevamo, da vlada poroča javnosti, kaj je v resnici z odpuščanjem cestarjev; v slučaju odpusta naj jih, ker so za vzdrževanje cest neobhodno potrebni, zopet sprejme in naj se jim plača takoj nakaže.

da bi prišlo še kaj zraven!« Pri onem ni nič čakal! No, čez nekaj dni mi res prinese lastnoročno pisan dekret, sestavljen do neokusnosti iz samih superlativov.

Najbolj se je bal, da ne bi šel na dopust. Nekoč sem bil zbolel na akutni boleznin iz zdravnik je izjavil, da potrebujem najmanj mesec dni dopusta, da si opomore. Friedrich je bil voljan, izposlovati mi ta dopust, toda samo pod pogojem, da ga prebijem v Kamniku. »Denn, wenn was käme...« Tako nesamostojen je bil ta mož!

Kakor je bilo to laskavo za me, jaz tega pogoja nisem sprejel. On pa je bil toliko odkritosrčen, da mi je naravnost povedal, da moje prošnje za dopust ne bo priporočal. Seveda, da bo napravil to na tako nelep način, bi mu ne bil prisojal.

Ko sem ga nekoč delj časa nadomestoval v vodstvu, sem kar slučajno zadel med prezidijalnimi spisi na dotično njegovo sporočilo na deželno predsedstvo. V

tem sporočilu pravi, da je bila moja bolezen, radi katere prosim za dopust, brez pomena in da gre tu pač zopet za tisto mojo staro bolezen. Stvar je izgledala tako, kakor bi hotel reči, da radi nervoznosti še vedno nisem povsem sposoben za delo. Navadno je vse take spise, ki so se tikale moje osebe, poprej poskril, predno je odšel, na ta akt pa je bil očitno pozabil. No, jaz sem navzlic temu sporočilu takorekoč z obratno pošto dobil svoj dopust in odšel sem iz Kamnika za mesec dni, dobro vedoč, da bo okrajno glavarstvo še obstajalo, ko se vrnem, ravno tako dobro pa sem znal tudi, da mojih aktov med tem časom nikdo ne bo reševal. In res sem jih dobil cele kopice na svoji mizi, ko sem se vrnil...

Omenjeno poročilo je pisal Friedrich nedvomno v skrajni nevolji radi tega, ker nisem ugodil njegovi želji, kajti pri drugih prilikah, n. pr. pri kompetencah, mi ni odrekal priznanja in pohvale.

Premišljajte!

Qui bene distinguit bene docet!

Napram organizacijam nižjih uslužbencev smo bili že od nekdaj preveč popustljivi in preveč koncilijantni. *Joža Bekš.*

Nekdaj se je nekje vršil javni shod javnih nameščencev. Povod: Krivica, ki je naperjena itd. Ni moj namen, popisati ta shod, pač bi pa rad povedal, kako sva si jaz in večina zborovalcev zamislila tak shod, — tedaj njegov potek in učinek.

Dvorana je bila »dubkom« polna. Niso je natrpala zijala, radovedneži, ki so se zatekli k zborovanju zbog dolgočasia. Ne! Vse, ki so prihajali, vse je gnala na shod jeza, skrb in morda prikrita želja, ob pravem trenutku nekoliko poremonstrirati, malce zakričati, — da, duška se je hotelo dati notranjemu razpoloženju. No, nihče se ni bal, da bi ponižne ovčice — državni uslužbenci buknili v razgrajanje in zabavljanje proti državi. Vlada pozna našo discipliniranost in kulturnost; zato ni poslala niti svojega zastopnika na shod. In vendar so se pojavili medklici, umestni in ne-umestni... Ali so užigali te medklice govorniki? Stavim, da si jih štejejo vsi na rovaš svoje retoriške umetnosti... Demostenes si je polagal menda kamenčke v usta, da se je naučil gladko govoriti; zahajal je ob vharju k morju in je rjul v vihar, da bi ga prevpil... Ko si je uglasil jezik in si ojačil organ, se je pojavil na tribuni in je užigal mase; ljudje so kar drli za njim. Kar pa slišim govornikov — z nekaj častnimi izjemami! — na naših shodih... no, ni da bi pripovedoval... Vse skupaj je strašno klavrno. Preden najde tak »govornik« niti svojega napisanega govora na papirju, treba vselej po pol minute časa; — medtem se shodarji zabavajo med seboj na glas. Lepo vas prosim, saj za govornika ni rojen vsakdo! In zato je bil efekt takih govorov — popolna ničla. Ljudje odhajajo apatični in razočarani, velika večina pa — zaspana. Resnično, znanec poleg mene je glasno zdehal in mi je odhajaje zatrdil, da je v dvorani nekoliko zadremal... In to naj bi bil protestni shod! Opazoval sem predsednika, kako je lezel vase, ubit od dolgega časa in uspavan po jecanju in puhlem besedenju generalnih govornikov.

Rekel sem, da vsakdo ni govornik. In to ni nobena sramota. Baje se lahko vsakdo nauči biti dober govornik, vsaj Demostenov vzgled dokazuje to možnost. Toda Demosten ni le lep, nego tudi duhovito govoril! Včasih se sliši govornika, ki postavlja strašno lepe, a obenem strašno prazne besede. Gre torej za obliko in vsebino govora. Poslušati dobrega govornika, ki stresa pleve, je muka; toda poslušati jecjača ali dolgočasnega čenčaja, ki kvasi žaganje in otrobe, je kazen božja. Tak »govornik« dokazuje, da ne spoštuje samega sebe ter bagatelizira poslušalce, da je neinteligenten ter smatra še druge za neinteligentne. Tak morilec nima pojma, da je govorništvo umetnost, ki deluje le z lepoto in duhovitostjo. Oboje mora biti zvezano z enoto, ker vsaka zase ne zadošča. Zdi pa se, da nekje ne cenijo nobene umetnosti, zato se upajo nastopati, dasi niso zreli niti za shodič v zadnji vaški beznici. Golo psovanje, sumničenje in natolcevanje še ne napravi govornika. Če hočemo, da bodo naši shodi dosegali svoj namen, da bodo na čast javnih nameščencev, je treba, da postavljamo za govornike tovariše, ki so za to nalogo sposobni.

Ce pa bomo prirejali shode z govorniki, kakršni so bili nekda nekje, ubijamo sami svoje shode ter se le smešimo.

Napačno umevati demokratizem, ki proglašja enakopravnost brez ozira na različne sposobnosti, različne dolžnosti in različne odgovornosti, je kriv med nami marsikatero zmede. N. pr. na shodih naj govori po en uradnik, poduradnik in sluga. »Kajti vsi so enaki ljudje z enakimi dolžnostmi in pravicami do države, z enakimi želodci, z enakimi ženami in otroki. Vsi morajo plačevati vse ravno tako drago, kakor najvišji uradniki, vsi so enaki državljani ter imajo njih žene in otroci prav vse iste pravice do življenja itd., itd. Zato imajo v O. Z. vsi iste pravice in na shodih isto besedo.« — To slišimo vsak dan.

Vse te trditve so cvetke novodobnega demokratizma; dobro se poslušajo, a so brez podlage. Zakaj enakopravnosti v tem smislu ni bilo, ni in ne bo.

Ker pa nekateri hočejo tako revolucionarno enakopravnost ustaliti, treba vendar na vsa usta in brez ženiranja enkrat razložiti resnico. Naši shodi so baš zaradi te »demokratičnosti« smešni in jalovi. Smešni zategadelj, ker sta navadno drugi in tretji govornik moderna karikatura staroklasičnih Demostenov in Ciceronov; jalovi pa zato, ker prenapeta struna že od Arionovih časov vedno poka. »Mi zahtevamo! Mi pozivljamo!« kriči dandanes na ministre takle tretji govornik, ki je v avstro-ogorskih časih lezel v prah pred vsakim nemških beamterjem. Danes je netakten in predrzen že vsak duševni revček, ki je sposoben kvečjemu za brisanje prahu in kurjenje peči. In to nam škoduje vsem skupaj, ker nas smatrajo vse za enako netaktne in nekulture impertinentneže.

Na naših shodih se skratka preveč in nerodno govori. Naš govornik naj bi bil le oni, ki je po svojem ugledu, po svoji izobrazbi in omiki, po svoji govorniški spretnosti sposoben zastopati nas vseh interese v elegantni, duhoviti, formalno in vsebinsko dovršeni obliki! Že stari Grki so imeli svoje geronte, že nekdanje zadrage so poznale svoje staroste in celo moderna armada priznava svoje starešine. Le mi, strašno demokratični javni nameščenci smo mnenja, da naj govori na naših shodih tudi tisti, ki ima močnejša pljuča in večjo, predrznejšo jezikavost! Posledica tega mnenja pa je redna blamaža in sramota...

»Poštini Glasnik« je pisal o nediscipliniranosti in o preziranju vsakršne avtoritete. Ta bolezen se razširja vedno opasneje in nam grozi razbiti »Osrednjo Zvezo« ter uničiti »Naš Glas«.

Doživeli smo v zadnji dobi prizore, ki so bili včasih popolnoma nemogoči in ki bodo morali postati kmalu zopet nemogoči, ako naj se vzdrži red in mir v naših vrstah.

Enaki smo le z enakimi dolžnostmi in z enako kulturo; nižji pa so pač nižji! Zato je nesmiselnost, da danes 100 najnižjih lahko preglasuje 50 ali celo 99 akademikov; zato je nesmisel, ako kriči bivši delavec z dvema razredoma ali bivši fallirani tretješolec, da ima njegova beseda isto tehtnost kakor beseda ravnatelja juris ali medicinae doctoris, da je obeli »želodec« enak, žena iste vrste, otroci čisto enaki itd. »Vse« morajo vsi enako drago plačevati? A kje je pravilo, da naj si »vsi« vse enako kupujejo?!

V demokratičnosti, napačno umevani, zato zlorabljeni, smo zašli, že predaleč zašli. Celo ruski boljševiki ne priznavajo take enakopravnosti več. V Genovi so Čičerin, Litvinov, Joffe i. dr. nastopali v frakih, z avtomobili, so stanovali po palačah, dinirali in deženirali velikaško. Boljševiki pač priznavajo upravičenost svojih duševnih prvakov do prednosti, ne zabavljajo, ker trošijo njih voditelji več v enem dnevu, nego ima ruska delavska obitelj za vse leto! Dame ruske delegacije v Genovi so nastopale kakor prve mondenke. A boljševiki ne kriče: »Naše žene so ž njimi enakopravne!«

Kultura, sposobnost, dolžnost in odgovornost se pač že v Rusiji vpoštevajo. Le pri nas še vedno ne. Pri nas imajo najmanjši največji apetit, najmogočnejši glas, najpredrzejši nastop.

Seveda ne velja ta trditev za vse; zakaj še je dovoli modrih slug in poduradnikov, ki razločujejo. Ti vedo, da so ovce brez pastirja izgubljene; ti se zavedajo, da je njih stvar brez zaslonbe v uradništvu pokopana. Ti vedo, da zaleže na pristojnem mestu mirna beseda enega samega akademika več nego psovanje tisočerihi od besnosti hripavih primojdusevcev.

Tovariši, poduradniki in sluge! Premislite dobro, kar sem vam povedal tiko-ma pred občnim zborom O. Z.! Premislite trezno in hladno ter se ne dajte hujskati po demagoških kričavih! Spomnite se, kako so še vedno zlezli pod klop najdrznejši jezikači, ko je bilo treba nastopiti na odločilnem mestu! Po krčmah in na naših shodih je junak marsikdo, ki se pred vlado ne upa niti ziniti. Če pa zine, blekne neumnost...

Ali hočete biti ovce brez pastirjev? — Ali pa izročite pastirstvo v roke slepcem, ki vas zavedejo v prepad? — Ohranite hladno kri! In mislite na bodočnost! Uradništvo je hodilo z vami in za vas do skrajnosti. Uradništvo je bilo kolegijalno celo na svojo škodo vam na korist. Uradništvu bo brez vas lažje doseči marsikaj, čemur se je doslej odrekalo zaradi vas. Vbodoče hočejo nekateri med vami, da naj gredo naša pota narazen; tudi marsikak uradnik si želi ločitve.

V večini ste: torej odločite!

Cato.

Vestnik.

— Obupno stanje nižjih državnih uslužbencev. V »Jugoslaviji« odgovarja nekdo za »neuradnike« na našo uredniško pripombo v 20. številki »Našega Glasa«. Pravi, da smatram »neuradnike« za »bedake in velika teleta«, ker sem poročal, da je nesrečna naredba o maksimiranju grda polomila nekega uradnika Protića. Poročal sem samo to, kar mi je povedal slovenski minister, ki ni imel vzroka lagati. Vse to pa je bilo napisano, predno je poslanec Deržić štavil nujni predlog za ukinitje famozne naredbe. Predlog je bil odklonjen, ker si pač nobena večina nikjer ne da diktirati po poslancu opozicijsalcu. Večina sama ve, kaj ima storiti in to tudi stori. Kdor to verjame, stori prav; kdor pa je rajši »divji kozel«, kakor piše »Jugoslavija«, mu je svobodno tudi to. Gotovo je le eno: s hujskanjem si ne koristimo, nego si le škodujemo. Pretnje nikomur ne imponirajo. Treba treznega dela in taktne nastopanja. In še to: anonimnež v »Jugoslaviji« piše, da je »Naš Glas« za

nas (t. j. za neuradnike) — odslužil. Priznava torej vendarle, da je tudi dobro služil! To mi je dovolj. Že opetovano sem ponujal uredniški posel drugim rokam in glavam. S prihodnjo številko odložim uredništvo nepreklicno z željo, da bi »Naš Glas« v bodoče služil še bolje ter si doslužil tudi zadovoljnost današnjih nezadovoljencev. Da bi bili zadovoljni vsi, to pa je pač izključeno. — Urednik.

Društvo davčnih izvrševalcev je imelo dne 7. maja t. l. svoj občni zbor in so bili v novi odbor izvoljeni tovariši: predsednik Rojec, podpredsednik Černe, tajnik Vrančič, blagajnik Mlejnik, odborniki: Brenčič, Ferčnik, Romih in Testen, namestnika Muc in Ribič, pregledovalca računov Iv. Novak in Šega. Članarina ostane dosedanja, torej za člana po 1 Din na mesec; enkratna vpisnina za nove člane znaša tudi 1 Din. Pozivljajo se vsi člani, ki še niso zadostili svoji društveni dolžnosti, da takoj pošljejo vsaj polovico ali pa celo članarino blagajniku Gustavu Mlejniku, Škofja Loka, Gorenjsko; sicer pa naj se mu pošljajo društveni prispevki vsaj za eno četrtletje naprej. Društvo mora redno plačevati za svoje člane določene zneske tudi »Osrednji Zvezi«, a če je blagajna prazna, tudi samo ne more te svoje obveznosti v redu izvrševati. Naša članarina je tako majhna, da manjša skoro biti ne more. Zato naj se vsak tovariš sam zaveda svoje stanovske dolžnosti in naj nihče več ne čaka še posebnega opomina na poravnavo članarine, ki je določena samo za kritje društvenih stroškov. Sklenilo se je, da se v slučaju večjih izdatkov za kakega odposlanca v Beograd ali kaj podobnega pozovejo člani v »Našem Glasu« k posebnim prispevkom, ki naj jih takoj pošljejo blagajniku. Tudi novi tovariši naj ne odlašajo s pristopom k društvu, ki se izvrši s tem, da pošljejo blagajniku vpisnino in zapadlo članarino. Za »Naš Glas« se je nabralo 84 K. Vsak član je dolžan podpirati to društveno glasilo z naročbo in s prispevkom za tiskovni sklad. Novemu odboru se je naložilo v izpeljavo več važnih predlogov, posebno pa to, da se odpošlje na merodajno mesto odločna protestna resolucija zoper krivično in brezvestno odvzete rodinskih draginskih doklad, brez katerih morajo nesrečni družinski očetje s svojimi družinami vred poginiti. Že čast naše ljubljene države pa zahteva, da se to barbarstvo prepreči s takojšnjim ukinitjem naredb o skrčenju naših draginskih doklad. Ako nimajo naši državni ne denarja za najnižje in najpotrebnejše državne uslužbenke, pa naj jim da država potrebni živež, ki ga ima toliko, da z njim po svojih izvozničarjih bogato zalaga naše najhujše narodne sovražnike Lahe in Nemce. — Odbor.

Protestna resolucija. Davčni izvrševalci iz Slovenije, zbrani na svojem društvenem občnem zboru v Ljubljani dne 7. maja 1922 ogorčeni protestirajo proti skrčenju rodinskih draginskih doklad nižjim državnim uslužbencem, katero skrčenje se je izvedlo samo zanje, torej za one uslužbenke, ki imajo najmanjša prejemke in so zaradi tega teh draginskih doklad najbolj potrebni, dokler morajo plačevati vse ravno tako drago, kakor uradniki z višjimi plačami in višjimi osebnimi dohodninskimi dokladi. Ker draginja sedaj še vedno narašča, naši že tako mnogo prenizki prejemki so se pa občutno skrčili, so naši tovariši z neposkrbljenimi otroci zašli v tak mučen položaj, da bodo morali v največji bedi s svojimi družinami vred poginiti, ako se jim hitro ne odpomore. Zato nujno zahtevamo in prosimo, da se takoj preklicne naredba o maksimiranju naših draginskih doklad in da se nam vrnejo zneski, ki so nam bili odtegnjeni 1. maja t. l. Tudi mi smo državljani in imamo mi in naši otroci ravno iste pravice do življenja kakor državni uslužbenki višjih kategorij in se mora pri uravnavanju draginskih doklad po-

stopati tudi z nami pravično in človeško. Z odvzetjem naših rodinskih draginskih doklad pa se odreka našim otrokom pravica do življenja in se nas postavlja v nekako drugo vrsto državljanov. Tudi zoper ta žaljivi način zapostavljanja moramo odločno ugovarjati. — Društvo.

Redukcija v pravosodni upravi. Kar čez noč se je izvršila delna redukcija v pravosodni upravi. Postopanje je bilo brezobzirno, pa tudi protizakonito. Za nas obstoja še § 82 službene pragmatike in če izdajo še toliko zakonov o draginskih dokladah in redukciji. Le po tem šu bi se imela izvršiti upokojitve in ker se ni, je protizakonito. To protizakonitost je izvršila justična uprava, torej ona uprava, ki bi morala najbolj čuvati obstoječe zakone. Pa kako se je to mudilo! Kar čez noč, telegrafično so vrgli doslužene in zaslužene moze z dekretom dveh vrstic iz urada. Britki občutki ob takem postopanju so morali spremljati te gospode, ko so zapuščali urade. Proti takemu postopanju in kršitvi za nas veljavnih zakonov moramo vsi javni nameščenci najodločneje protestirati, kajti rek: »danes meni, jutri tebi« se zna uporabiti tudi med nami. Društva pravosodnih nameščenecv pa naj spravijo to »cvetko« pred Osrednjo Zvezo, katera naj stori potem poslane v nar. skupščini, kar je potreba.

Društvo državnih pisarniških uradnikov za Slovenijo je delj časa hiral. Nekateri društveni člani so temu hiranju naredili konec s tem, da so na zadnjem občnem zboru kandidirali povsem nove člane v odbor, člane, katerim ni za čast in slavo, ampak za delo in društveni razvoj. Zaradi te spremembe naravno so bili nekateri zelo vznemirjeni. Svoje presenečenje so prenesli tudi izven Ljubljane. Zlasti tovariši v Mariboru so mislili, da so nastale v društvu nevzdržne razmere. »Certifikatisti« in »Necertifikatisti«, to so bile besede, katere so pri nezadovoljnih krožile po občnem zboru. Novi odbor ni imel pred očmi prav čisto nič drugega, kot objektivno delo za blagor društva in njegovih članov. Sedanjí odbor je radi tega na eni zadnjih sej sklenil prirediti v Celju in Mariboru sestanek, na katerem naj bi nekateri novi društveni funkcionarji poročali o dosedanjem in bodočem delu, o zaprekah društvenega razvoja, novi službeni pragmatiki in drugih važnih društva se tikajočih vprašanjih. Sestanek sta se vršila 6. t. m. v Celju in 7. t. m. v Mariboru in sta sijajno uspela. Društveni predsednik Kobe je obširno poročal o vsestranskem razpoloženju pred volitvami, na dan volitev in po volitvah. Z ozirom na ta izvajanja so vsi Celjani prijavili svoj pristop v društvo, tovariši v Mariboru so pa soglasno izrekli novemu odboru popolno zaupnico. Tako v Celju kakor v Mariboru so sklenili določiti za svoja okrožja poverjenike (za Maribor sta že določena tov. Jakl Franc, kancelist pri okr. glavarstvu in Rakuša Oroslov, kancelist pri fin. okr. ravnateljstvu), ki bodo v vednem stiku z odborom društva. Za Prekmurje se je določil že prej za poverjenika tovariš Kos Avgust, pis. asistent v Murski Soboti. S tem je vzpostavljena zopet ona bratska vzajemnost, ki je vsakemu društvu neobhodno potrebna. S tem je vsako intrigiranje izpodržano. V vseh vprašanjih je dosežen popoln sporazum in s tem odstranjeno tisto nezadovoljstvo, katero je vladalo v društvu od obstoja. Vsi tovariši, zlasti poverjeniki se pozivljajo, da stoji stalno v zvezi z društvenim odborom. Novi odbor si je nadel toliko nalog, da jim bo kos le ob sodelovanju vseh članov. Na delo tedaj s parolo: »Vsi za enega, eden za vse!«

Društva državnih pisarniških uradnikov za Slovenijo v Ljubljani redna javna seja se vrši prvi prihodnji torek v mestni posvetovalnici ob 20. Radi važnosti dnevnega reda naj pridejo vsi!

Predlog zakona o civilnih državnih nameščenih (drugi odstavek). Člen 137. naj se glasi bolj demokratično: »Od teh določi tri pristojni minister, tri (namesto dva) pa Savez državnih

službenika.« — Zadnji odstavek člena 150. naj se glasi: »Te določbe veljajo tudi za civilne in vojaške umirovljence, ki so bili upokojeni, preden je stopil ta zakon v veljavo.« — Tudi ta določba je potrebna, ker se je dalo po preobratu prav mnogo državnih uslužbencev radi slabe plače po proticiji upokojiti ter si je potem poiskalo boljše plačano privatno službo in ker se trajno upokojenih po sedaj veljavnih predpisih ne more reaktivirati. Državni izdatki za umirovljene — med temi jih je mnogo, ki nimajo polne službene dobe in so še delazmožni — so torej ogromni, tako da je zboljšanje naših plač iz fiskalnih in političnih razlogov nemogoče. Uradniki bodo torej prisiljeni, kakor sedaj, zapuščati državno službo, tako, da ne pridemo nikoli do stabilizacije in do izboljšanja državne uprave; to pa bo prinašalo naši državi ogromno škodo.

Priprave za občni zbor ali znamenje časa. Neko društvo je poslalo O. Z. sledeči dopis: »Glasom oklica O. Z. v zadnjem »Našem Glasu« (št. 19) se predsedstvu po podpisani strokovni organizaciji tem potom javi, da se bodo odposlanec naše stroke pravočasno in pravilno po predpisih udeležili občnega zbora dne 28. t. m. Podpisano predsedstvo naše strokovne zveze pa najodločneje protestira, da se je predsedstvo OZ v toliko dovolilo (!) da se morajo vse strokovne organizacije do 22. t. m. javiti, jeli se udeležiti rednega občnega zbora ter konstatiramo, da ta obveznost ni nikjer navedena v pravilih OZ in da so se s tem obvestilom, oziroma zahtevo kršila društvena pravila.« — Kakšen entuziazem! OZ ugotavlja, da se je enak poziv objavil tudi v št. 15 »Našega glasa« za lanski občni zbor, da pa proti takšnemu ukrepu, ki pripomore samo k olajšavi internih priprav za občni zbor, ni bilo čuti nobenega protesta. Beležimo, da gotovi gospodje iz neuradniških organizacij že zdaj sistematično delajo na to, da se občni zbor čisto po nepotrebnem komplicira in da pokažejo sedanjim funkcionarjem O. Z. ki se nahajajo itak in statu demissionis ob vsaki še mogoči priliki svoje kopito. Tajništvo je preskrbelo dvorano za celodnevno uporabo. Kdor bo torej hotel, bo zboroval lahko do pozne noči. OZ.

III. letni redni občni zbor O. Z. se vrši v nedeljo dne 28. t. m. ob devetih dopoldne v veliki dvorani Mestnega doma v Ljubljani, na kar vse organizirane državne nameščence ponovno opozarjamo. Poleg volitve predsednika (glej točko 9. dnevnega reda, ki je objavljen v št. 19. »Našega glasa«), bo voliti tudi še dva podpredsednika in dva računsko pregledovalca z namestnikoma. Stvarnega zanimanja za občni zbor sicer ni opaziti, ker je tajništvo doslej prejelo samo en predlog (§ 11. pravil), vendar pa bo občni zbor nad vse zanimiv, ker bodo o prihodnjem predsedstvu odločevali neuradniške organizacije. Vse organizirane državne nameščence tem potom še enkrat najvljudneje vabimo, da se občnega zbora udeležijo v kar najimpozantnejšem številu. — O. Z.

Društvo davčnih uradnikov za Slovenijo priobčuje vsem izvenljudskim odbornikom željo, naj bi se vršila prihodnja seja širšega odbora dne 2. julija v Celju. Prosimo vse tovariše, naj se o tem izjavijo. — Udruženje porezklih činovnikov v Beogradu t. a. 5. junija t. l. redno letno skupščino. Ker se namerava ustanoviti na tej skupščini centralni savez vseh organizacij davčnih uradnikov v državi, je bila zaprošena tudi naša organizacija, da se skupščine s čim največ delegati udeležijo. Sprito nezadostnih denarnih sredstev, ki so društvu na razpolago, je ožji odbor ljubljanskih tovarišev sklenil, da se skupščine udeležijo samo en delegat. Naprosil je v to svrhu davč. nadupravitelja Jožo Bekša, ki je mislilo prevzel pod pogolem, da sklep odobri tudi štajerski tovariši. Prosimo torej tovariše štajerske odbornike, da se predsedstvu o poverjeni misli čim prej izjavijo. — Prihodnja seja (v Celju) bo obravnavala o statuiranju podpor za slučaj smrti v družini kakoga člana. Glavne smerice naj bi bile: Izdatnejša enkratna podpora preostalim in ustanovitev potrebnega fonda. Te človekoljubne akcije bi mogli biti deležni seveda samo člani organizacije. Nekak osnutek pravil bodo pripravili ljubljanski tovariši, razmišljajo pa naj o tem tudi vsi ostali kolege. Dostavljamo, da bo ena pglavitnih točk dnevnega reda prihodnjega občnega zbora samopomoč za slučaj smrti. Predsedstvo.

Društvo finančne kontrole je določilo kot zastopnika pri O. Z. gg. Petra Držaja in Franceta Gabrška, oba preglednika finančne kontrole, za njuna namestnika pa podpreglednika Rudolfa Baudaža in pripravnika Ivana Menčingerja. O. Z.